

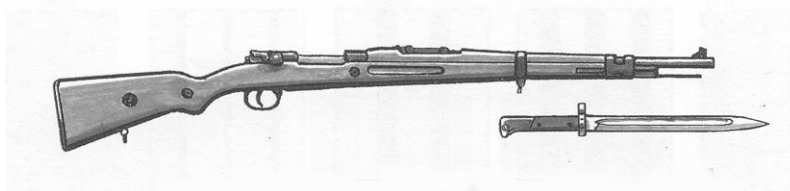
Kounicovy koleje, které byly za války přeměněny na věznici gestapa, nepůsobily na nás ani šest let po válce moc příjemně. Bydleli jsme společně na světnicích, kde byly čtyři patrové postele se slamníky (8 lůžek), skříňky, 8 malých třínohých stoliček a plechová nádoba na odpadky ve tvaru válce. Každý z nás měl na posteli už visačku se jménem a na posteli deku, ručník, mýdlo, dvě uniformy (polní a vycházkovou), opasek, vojenské boty (říkali jsme jim »pulitráky«) a – pro vojáka velmi důležitý – černý krém na boty a potřebné čistící potřeby. Převlékli jsme se do uniforem a na delší dobu se rozloučili se svým civilním oděvem.

Snídaně jsme dostávali přímo v *Kauničkách* – obvykle byl chléb s máslem, marmeláda, salám, sýr nebo párek, nechyběla typická černá vojenská káva (říkalo se, že je s bremem, ale nikdo nepocíťoval nějakou tělesnou újmu). Na obědy a večere jsme chodili do zrušené studentské menzy »*Na Úvoze*«.

Dostávali jsme malé kapesné a jednou za měsíc také levné cigarety, bez ohledu na to, zda voják kouřil či nikoliv. Nekuřáci sice byli ochotni cigarety prodávat kuřákům s patřičnou slevou (fasovaly se *Partyzánky* nebo slovenské cigarety *Detva*, přezdívané »*hřebíky do rakve*«), ale o slovenské *Detvy* byl jen minimální zájem a kouřily se jen v opravdové nouzi.

Pak začal pořadový výcvik. Pochodovali jsme v polních uniformách a »pulitrech«, nacvičovali obraty se zbraní i beze zbraně. Naší první vojenskou zbraní byla puška, ale do složení vojenské přísahy jsme směli pušku používat jen k nácvičku bez munice.

K výcviku jsme dostali ještě starou pušku Mauser vzor 24, která byla ve výzbroji československé armády před válkou. Na začátku padesátých let měla už armáda k dispozici novou československou samonabíjecí pušku vzor 52 pro náboje ráže 7,62 mm, ale s tou jsme se setkávali až později. Do nábojové komory staré mauserovky se zasouvalo 5 nábojů ráže 7,92 mm a po každém výstřelu se musela prázdná nábojnice pohybem závěru vyhodit a vsunout do komory nový náboj.

Učili jsme se zpívat české a ruské vojenské pochodové písně, zpívali jsme i písně národní. Po krátkém nácvičku už pochodoval náš dvaceti-členný útvar každý den na oběd a večeri. V jeho čele kráčel velitel družstva – *Mirek Navrátil* a role velitele mu zjevně vyhovovala. Občas zavelel »Pozor«, a my zesílili údery nohou. Na brněnské dlažbě zněl náš rázný krok okovaných bot, přerušovaný občasnými povely, docela mohutně. A když jsme na povel »*Pohov, volno, zpívat*« spustili do pochodu: »*Přes spáleniště, přes krvavé cesty*«, »*Okolo Hradce, v malé zahrádce, rostou tam tři růže*«, nebo ruskou »*S bojom vzali my Arjol, gorod vės prošli, i v posledněj ulici nazvanije našli*«, to už byl pořádný hluk. Dokud jsme ale nesložili vojenskou přísahu, nesměli jsme opouštět vojenskou posádku jednotlivě, venku jsme chodili výhradně společně v sevřeném útvaru v čele s naším velitelem.

Pomalou se přiblížil den vojenské přísahy. Připadl na sobotu 6. října 1951. Vše bylo pečlivě nacvičeno, stáli jsme několik hodin ve vyrovnaných útvarech před tribunou a čekali na příchod vrchních velitelů. Slavnost byla zahájena po příjezdu ministra národní obrany armádního generála Alexeje Čepičky, kterému náčelník VTA generál Bohumír Lomský podal hlášení. Ministr nás pozdravil do mikrofonu rázným:

„Nazdar, soudruzi!“ a my odpověděli sborově: *„Zdar, soudruhu ministře!“*

Na tribuně byli přítomni náčelníci fakult, byl tam i velitel ženijní fakulty plukovník Bělohoubek a velitel železničního odboru podplukovník Miroslav Dousek, nechyběli ani sovětští důstojníci – poradci generality. Po krátkém zahajovacím projevu přednesl jeden z vojáků text vojenské přísahy:

Já, občan lidově demokratické republiky Československé, slavnostně přísahám, že budu čestným, statečným, ukázněným a bdělým vojákem, že budu přísně zachovávat vojenské a státní tajemství a bez odmluvy plnit všechny vojenské řády a rozkazy velitelů a představených. Přísahám, že se budu svědomitě učit vojenskému umění, všemožně chránit majetek armády a lidu a že budu do posledního dechu oddán svému lidu, své lidově demokratické vlasti, prezidentu a vládě Československé republiky.

Jsem připraven na rozkaz prezidenta a vlády republiky Československé kdykoli bránit svou vlast – lidově demokratickou Československou republiku, a jako voják přísahám, že ji budu bránit mužně a udatně, důstojně a čestně a že nebudu váhat nasadit i svůj život k dosažení úplného vítězství nad nepřítelem. A poruším-li tuto slavnostní přísahu, nechť mne stihne přísný trest lidově demokratického zákona, obecná nenávisť a opovržení pracujícího lidu. Tak přísahám!

A my jsme odpověděli mohutným sborovým zvoláním: *„Tak přísaháme!“*

Pochodující jednotka železničního odboru Ženijní fakulty VTA v Brně dne 9.5.1952. V čele útvaru podplukovník Dousek, vpravo podplukovník Severa zvaný »krásný Franta«, zcela vlevo vojín Luděk Šubčík, zcela vpravo ve druhé řadě četař Miroslav Navrátil, vedle něho desátník Lubomír Kurjačka, před nimi svobodník Karel Veškřňa.